

Morgonröda skyar : arbetarsånger /

Sköld, Carl,

81 B c Br.

SKÖLD, CARL

Vitt. Su.
Bok.
(1897)

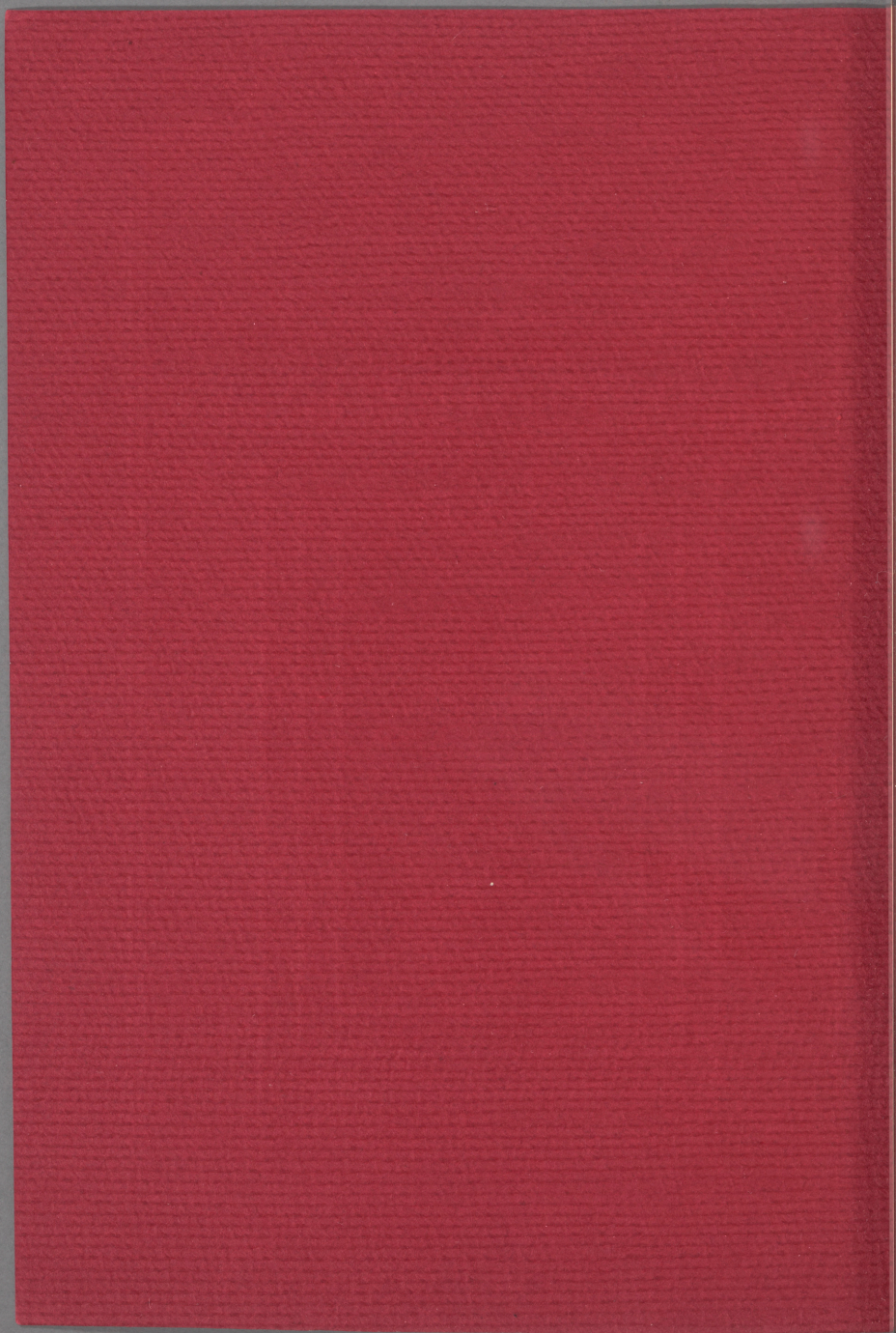
• MORGONRÖDA •
SKYAR

ARBETARE-
SÅNGER

AV
CARL S.

PRIS 35 ÖRE

1907

Morgonröda Skyar

Arbetaresånger

av

Carl S. [KÖLD]

Pris 35 öre

Norrköping,
Tryckeriföreningen Norrköping,
1907.

Morgonhälsning.

MORGON bräcker,
Östern flamar,
Purprad utav ljus och sol,
Trumman väcker
Nödens stammar,
Sorgens barn från pol till pol.

Morgonljusning,
Du är fager
För var själ, som trampats ned.
Frihetsbrusning,
Du som drager
Genom blusmäns täta led.

Du är frälsning
Ifrån nöden,
Du är ros på törnestic.
Tag min hälsning,
In i döden
Jag på knä vill dyrka dig.

Mot ljuset.

Vi se en glimt av ljuset
Från långt avlägsna höjder,
Vi hört de ljuva toner
Från livets lyckas strand:
Nu längta vi från gruset,
Nu mödans millioner
Förbanna djurets fröjder
Och fly mot ljusets land.

Nu kväljas vi av draven,
Vi få i trälomslanden,
Vi kvävas utav stanken
Från smuts vi trampa i.
Vi fattat vandringsstaven
Och räckt varandra handen,
Vi blivit ett i tanken,
Att slaven kan bli fri.

Nu bojorna oss trycka,
Och hjärtdjupt piskslag såra,
Nu rasa vi av smärta
Och giva slag igen,
Vi fordra ljus och lycka,
Ej sagor mer oss dåra,
Vi ha fått själ och hjärta,
Vi, Grottes mörke män.

Vår synkrets täta dimma
Vi jaga över bergen,
Och härligt ljusa trakter
Nu ligga före oss.
Se, solen börjar glimma
Mot röda samlingsfärgen,
Nu emot mörkrets makter
På liv och död vi slåss.

Nu raskt låt minan springa,
Att hindren undanvältas,
Upp, upp till tusen fejder,
Kanske till blodig dust!
Låt domens klockor ringa,
Se'n evigt skall det tältas
I ljusomhöljda nejder
På lyckans fagra kust.

Fanfarer.

HELL dig, du arbetets här
Omkring fanan den röda och kära,
Trogen dess purpur du är,
Och till seger du henne skall bära.
Du har modiga män,
Som ej svikta, förrän
Deras arm sjunker matt
Uti dödsfylans natt.
Hellre lida de nöd,
Än de taga det bröd,
Som vid nesliga bojor man satt.

Hell dig, du ungdomens led,
Som ger klarare färg åt vår fana!
Käckt går du fram och gör bred
Samma väg, som med möda vi bana.
Du går jublande fram
Över hinder och damm,
Du är vind, du är brand
I den purprade rand,
Du har kraft, du har mod,
Du är villig ge blod
För att hinna vårt broderskaps land.

Hell dig, du trampade ätt,
Du som ständigt fått lida och blöda!
Snart segrar sanning och rätt,
Framtidsskyarna nu segla röda.
Du skall segra en gång
Över orätt och tvång,
Över guld, över börd,
Och din röst skall bli hörd.
Du skall snart ringa in
Fridens dag, som blir din,
Säd du sådde skall mogna till skörd.

Till motattack!

KOM, låt oss doppa svärden
I etterhård, att de
Må djupa banesår
Åt fienderna ge.

Må hårdare vi slå allarm,
Än någonsin vi gjort,
Må våra fanor gå i topp
På varje skans och fort,
Ty fienden gör klart
Till slutangrepp mot oss.
Se, den är redo snart,
Och stormen bryter loss,
Den samlar allt, som står till buds:
Guld, makt och lögn och svek,
Och se'n i satans namn och guds,
Den börjar med sin lek.

Så låt oss feja svärden
Nu blixtrande och blå,
Ty käckt till motattack
Vi enigt skola gå.
Vi ha ej guld, ej lögn och svek
Och icke skydd av lag,
Men vi ha rätten och vår tro
På lycklig framtidsdag.
Så svärjom trohetsed
Kring fanorna vid sång,
Se, våra stolta led
De segra gång på gång.
Vid bröders lik, vid djupa sår,
Vid nöd och svält och sorg
Vi svärja, att en stormning går.
Ej mot vår frihetsborg.

Gardet.

GIV akt! Nu skall ungdomen samlas,
Nu svärja vi hand uti hand
Att ila till stormis mot de gamlas
Och trälldomens fädernesland.
Vi svärja vid frihetens fackla,
Vi svärja vid sanning och rätt,
Att ej våra led skola vackla
I kampen mot guldkungens ätt.

Giv akt! Här är gardet som tågar
Till fronten vid jublande sång,
Den trotsiga skaran, som vågar
En stormning mot seklernas tvång.
Vi äro de främlingslegioner,
Från vilka man hemlandet tog,
Vi ha därför inga pultroner,
Men hjältar, det hava vi nog.

Giv akt! Ej av hägring vi dåras,
Ty slaget vi vinna till slut.
Vi jubla, om också vi såras,
Ur sår rinner slavblodet ut.
Ju högre vi höja vår fana,
Ju mera syns morgonens ljus
Från broderskapslandet vi dana,
Se'n guld det vi trampat i grus.

Giv akt! Det är trälarnas garde,
Som stormar mot faror och död,
Som äger ett skapare-varde
Mot mörker och trældom och nöd.
Som aldrig skall svika sin fana,
Men hän över öknarnas sand
Skall tåga mot ljuset och dana
Vår frihet, vårt fädernesland.

Du fana röd.

DU fana röd,
Du samlingsfärg för trälar,
Se, morgonglöd
Och hopp för varma själar
Och trots och mod och strid och eld och brand
Så härligt glimmar från din purpurrand.

Du fana röd,
I kamp för ljus och lycka
Och hem och bröd,
Vår trohet skall dig smycka,
Och mera högröd blir du var minut,
Ty kring dig tappas slavars hjärtblod ut.

Du fana röd,
Allt vad jag skönast drömde
Om liv och död,
Då jag som aning gömde
I hjärtats djup min barndomstro så rik,
Allt hör jag susa från din röda flik.

Du fana röd,
Jag tror det språk du talar.
Från bitter nöd,
Från sorgens skumma dalar
Och över nuets mörka vreda väg,
Du lyser trälars stolta segertåg.

Du fana röd,
Dig kan ej stormen sänka.
I överflöd,
Din färg skall mörkret dränka,
Ty, över kamp och stridens raseri
Du fladdrar skön, tills varje träl blir fri.

Vådeld.

DET brinner i öster, det flamar
En mäktig förtärande brand,
Barbarstatens trampade stammar
Nu skaka i bojor och band,
Det rasslar i kedjor, det knakar,
Det höres ut över en värld,
För tusenåriga drakar
Nu fejas det dödande svärd.

Det brinner en vådeld, förfärlig,
Det viner av dödande lod,
Men gryende morgon är härlig,
Fast solen frambryster i blod.
Att dö sen man skådat sitt Kanan,
Se'n hydran man stungit ihjäl,
Och falla för frihet kring fanan,
Är bättre än leva som träl.

De offrade.

DÅ vi efter striden blicka
Omkring oss från led till led
Och svärdet i skidan sticka
Och fröjdas åt sluten fred,

Så vill icke segersången
Bli fyllig och ren och klar
Vi se, att det saknas mången,
Som hjälte i striden var.

Städs måste så många lämnas
Som mål för fiendens lod,
På dessa skall hydran hämnas,
För freden de ge sitt blod.

Och guldkungen med sin piska
Han jagar dem var minut,
Och såren nog hållas friska
På offren vi lämnat ut.

Så ut i en värld de draga
Så lumpen och grå och kall,
Men aldrig man hör dem klaga
Trots bödelhundarnas skall.

Då hoppet är helt begravet
Om bröd uppå Sveas jord,
Då draga de över havet
Och ge oss sitt avskedsord.

Kamrater, vi måste strida
Med vassare vapen än,
Och hellre tillsammans lida
Än offra av våra män.

Ty fläckad är segerns fana,
Och allt blir en tom chimär,
Om icke det värn vi dana
Också för de bästa är.

Men vet, det är judasbarnen,
Förrädarnes enda skuld
Som bland oss i Grottekvarnen.
Dock sälja sin själ för guld.

Att fienden byte vunnit
Och köpt våra bästa män,
Men — offertiden försvunnit —
Snart taga vi dem igen.

Vid lägerelden.

Vi mödornas soldater,
Vi Grottes arma trälar,
Vi blandat blod, kamrater,
Vi fogat våra själar
Till ett i liv och död.
Vi sparkade och slagna
Nog känna vi varandra,
Vi skymfade, bedragna
Där vi tillsamman vandra,
Vi dela lust och nöd.

När efter strid och möda
Vi åter råka samman,
Vi läka dem som blöda,
Se'n blir det lust och gamman,
Och det blir sång och skratt.
Vid varma lägerflamman
Vi våra löften byta,
Vi svärja hålla samman,
Hur stormen än må ryta
I livets skumma natt.

Och ringen tätt vi sluta
Och våra lutor stämma
Och le, då trollen tjuta
— Att oss försöka skrämma —
Från snåren tätt bredvid.

Men när signaler ljuda,
Och morgonen syns bräcka,
Ett glatt farväl vi bjuda
Och lägerelden släcka
Samt reda oss till strid.

Så gå vi ut att kasta
Oss emot mörkrets makter,
Om aldrig vi få rasta
I gamla kära trakter,
I samma kämpars lag.

Och om vi skulle stupa,
Och trollen ned oss draga
I sina klyftor djupa,
Då nya kämpar taga
Vår hämnd i tusen slag.

Vet du?

VET du vad det är att jagas
För ett magert stycke bröd
Och till sällskap ständigt äga
Sorg och fattigdom och nöd?

Vet du hur det känns att hetsas
Emot hungerns bittra kval,
Därför att man vågar dyrka,
Älska höga ideal?

Vet du vad det är att brännas
Utav kunskapstörsten het,
Och att hånas, fast man lider,
Därför att man intet vet?

Vet du hur det känns att trampa
Smuts och träck i evig natt,
Fast man håller ljus och renhet
Såsom livets högsta skatt?

Då den vakna proletärens
Hårda lott du provat på,
Om han hoppas, vad han hoppas,
Även det du känner då.

Trohetsed.

TROHETSEDEN vill jag svära
Med min hand på klingans stål,
Fanan lovar jag att bära,
Ty jag ser så klart vårt mål,

Jag vill hämnas fallna bröder,
Mana sviktande till mod,
Jag vill strida, fast jag blöder,
Jag vill ge mitt hjärteblod.

Jag vill stå där huggen falla
Uti oförsonlig kamp,
Höra segersånger skalla,
Trummans dån och ledens tramp.

Jag vill tränga mig mot ljuset,
Fram mot lyckans fagra ö,
Jag vill lyftas ifrån gruset,
Jag vill segra eller dö.

O, jag kysser fanans ränder
Under helig trohetsed,
Tills de ljusomflutna stränder
En gång nås av våra led.

Hämnd.

Ja visst. — Jag förstår er mening,
I svamlande, ödmjuka, fromma får,
Som i eder syförening
Blott talen om kors och sår —
Jag skulle ha tagit "sparken"
Och bedit till Gud för bödeln, som slog
Och gråtit, trampad till marken
Och tänkt på frälsar'n som dog.

Men nej — det där mig ej tjusar
Min själ den förnimmer en annan ton —
Om frihet en sång, som brusar.
Det är min religion.
När därför skymfad jag kördes
Som en hund från älskad, fast usel vrå,
Min själ ej av ånger stördes,
Jag kunde blott hata då.

Jag gav några slag tillbaka
De träffade rätt; jag jublar därför.
Och nu under nöd och vaka
Jag klingan vassare gör.
I guldomgärdade själar,
Så svarta som natt, som helvetets kval,
Se, svärden, dragna av trälar,
De gå genom gyllne skal.

Skall jag till sist mig ödmjuka
För herrarnas makt och bli spak och vek?
Ack, töcknade hjärnor, sjuka!
Ja, då blir jag kall och blek
Ty, blir jag än innesluten
Och sliten till döds uppå öde mo,
Så skall jag i dödsminuten
Förbanna dock ulvens klo.

Frid.

ÄVEN jag har längtat efter friden
Som den trötte seglar'n efter hamn,
Jag har längtat mitt i heta striden,
Ja, då segern öppnat har sin famn,
Har jag ropat fridens ängels namn.

Men en djävul, klädd i fridens slöja,
Står med sömndryck städs i våra led,
Viskar, trugar att vi skola böja
Oss och bryta svuren trohetsed,
Så skall fridens duva komma ned.

Att vi skola våra händer knäppa
Blott till bön och se mot himmelen,
Våra blanka svärd mot marken släppa
Och bli åter usla fega män,
Så skall varje bödel bli vår vän.

Ve oss, bröder, om vi tro på huldran,
Om vi läppja på den dryck hon har,
Om vi svika, om vi ifrån skuldran
Kasta bördan av vår klass' försvar,
Då skall friden komma till envar.

Men en frid, som är den hemska tystnad
Över fallnas bleka anletsdrag,
När som korpar mätta all sin lystnad
I vårt blod, och natt ej vänds i dag,
Friden efter ett förlorat slag.

Nej, kamrater! Bortom svärd och lansar,
Bortom öknar, bortom öde mo
Segerns genius flätar fridens kransar,
Där är lyckan, där är frid och ro,
Blott på denna, denna frid vi tro.

Ty, på spetsen utav skarpa vapen
Strålar ljuset, som vi följa må,
Friden nu, det vore fångenskapen
För de arma, fattiga och små.
Upp till strid! Låt våra trummor gå!

Solidaritet.

BLAND pärlor och guld i himmelens land
— Jag tänker, att jag vore där
Och sjönge med gyllene harpa i hand
I saliga änglarnas här.

Och ginge i skinande silke jag klädd,
Och funnes ej stoft på min skrud,
Och fyllde man salighetsbägar'n till brädd,
Och räcktes den mig utav Gud —

Men hörde från Hades jag kvidande röst
Av bröder från syndernas värld,
Då finge jag hjärta igen i mitt bröst
Och fattade åter mitt svärd.

Och slängde min krona i allfaderns famn,
Min harpa jag kramade hop
Och både en ängel att stryka mitt namn
Samt följde de pinades rop

Till helvetets eld, till mörker och natt,
Till plågan i dödsskuggans dal.
All himmelens härlighet syntes mig matt,
Den skymdes av helvetets kval.

Ty hellre jag lider bland bröder all tid
Och hackas av djävlaras klor,
Än söker min eviga lycka och frid
I himmel, där fåtalet bor.

Så länge en lider i himmel på jord,
Så länge det finnes en träl,
Är talet om lycka blott lögnareord
För den, som ej bortsålt sin själ.

Mitt fosterland.

O, säg, var mitt fosterland finnes
Det land, som min kärlek begär!
Kanske är det dalen, jag minnes,
Min hembygd, som än jag har kär?
Säg, är det de ängder så sköna,
Där vaggan i barndomen stod,
De blompryddade ängarna gröna,
Som fordra mitt varmaste blod?

Se, björkarna mellan sig gömma
En koja, mitt fädernehem,
Den platsen jag icke kan glömma,
Vem glömmet sin barndom, o, vem?
Men kojans är öde, förfallen,
Och åkern blott ogräs nu har,
Och buskarna växa på vällen,
Av skogen finns stubbarna kvar.

Och går jag, av minnena bunden,
För länge kring stugan, förstörd,
Så skickar nog baggbölar hunden
På mannen av tiggarebörd.
Var är då mitt fosterland? sägen!
För hägring ej kärlek jag ger.
"Jo, där uppå dammiga vägen
Ditt älskade hemland du ser."

Ja, bröder, här våga vi dröja,
Se, här är vår fädernejord,
Här våga vi rösterna höja,
Se här är vårt hemland i nord!
Ej äger det blommor och grönska,
Men rövarna skynda dock fram
Och rota sig samman och önska
Att neka oss landsvägens damm.

Kamrater! Här gäller försvara
Det enda vi ännu ha kvar.
Vårt dammiga land är i fara,
Upp, upp till vårt rikets försvar!
Det räcker, vårt land, till att draga
Hop kämpande skaror uppå,
Tills verkliga landet vi taga
Och rövarehordarne slå.

Lantarbetare.

KAMRATER i tryckande bojor,
Nu ljuder er frihetssignal;
Kamrater i statarekojor,
Nu skola ni göra ert val;
Kamrater, förtrogna med nöden,
Med armod och sorger och svält,
Nu ljusna de hårdaste öden,
Om ni blott som vi dra i fält!

I fält, att för friheten strida,
Till kamp för er människorätt!
Ni länge fått tuga och lida,
Och "slösäd" till bröd man er mätt.
Kamrater, nu skola ni vakna
Och sluta er samman som vi,
Och sen låta ryggarna rakna
Och avskaka grymt tyranni?

Kamrater, er morgon nu bräcker,
Se, nu har den kommit er stund!
Hör, hör huru stormklockan väcker
Ock eder till brödraförbund!
Nu trälarna finna varandra,
På våld och förtryck skall bli slut,
Nu landsbygdens trälur och vandra
Den väg, som vi vandrat förut.

Så frukta ej grevar, baroner,
Ej hot och ej fogdarnas ed!
Och tro icke mörkmännens toner
Om faran ifrån våra led!
Kamrater i tryckande bojor,
Nu räcka vi eder vår hand,
Kamrater i statarekojor
Följ med oss mot frihetens land!

Höbärgning.

NU gå skärorna fram över blommande fält,
Genom klöver och lång timotej.
Men det folk, som dem för är ej lyckligt, ej sällt,
Någon skördefröjd känner det ej.

Ack, så slöa och trötta de vänta på kväll,
Dessa statarekräk, som jag ser
Ty en djurhamn dem vinkar i smutsiga tjäll,
Uppå jorden de äga ej mér.

Och de känna ej klöverns balsamiska doft,
Och de se intet skönt i vår värld.
Tyst forsla de säden till godsherrens loft,
Denna skörd han av Gud är beskörd.

Jag vill sia en dag, som skall komma en gång,
Då vi frigjort vår trampade klass,
När som skärorna gå under jubel och sång,
Och till godsherren förs intet lass,

När som solbrända tärnor och ynglingar le
Mot varandra, då skärorna gå,
Då de dyrka i blommorna skönhetens fé
Och ha skalken i ögonen blå.

Då de stapplande gamla, vars flit man belönt,
Kunna drömma den hänsvunna vår
Uti vila och ro, uti skugga och grönt,
Då de se, huru arbetet går.

Hell dig morgon som skönjs, hell dig rodnad av dag,
När vår jord sina trälar förlöst!
Då de törstande dricka i fullaste drag
Ur de källor, som förr man ej öst.

När som skärorna gå över blommande fält
Genom klöver och lång timotej,
Och då folket, dem för, blivit lyckligt, sällt,
Känner frihet, men träldomen ej.

Röda rosor.

SOLEN röd vid västerns portar brinner,
Röda rosor på mitt bord jag finner,
När från dagens id jag hamnar trött,
Jublande jag i min famn dem sluter,
Och dem kysser och av blomdoft njuter,
Men, o ve, vår smärta går i rött.

När jag ser på rosorna de röda,
Minns jag alla, alla jag sett blöda,
Jag sett jagas in i dödens natt;
Och min själ ur hatets källa dricker,
Hämndens känsla sargar, brinner, sticker,
Blod syns klibba vid min blomsterskatt.

Men jag ser också hur fanor fläkta,
Jag ser skaror, målmedvetna, väckta
Tåga fram kring dem i ändlös flod.
Röda fanor, kära purpurränder
Äro rosorna vid mödans stränder,
Törnerosor växta uti blod.

Och jag ser hur dessa frodigt spira,
Huru de kring slavarna sig vira,
Hur de resa sig, som tåligt blött.
Vapengny jag hör mot våldets drakar,
Och hur det i tunga bojor knakar,
Frihetshoppet, glädjen går i rött.

Röda rosor äro mig så kära,
De mig älska, de mig hata lära,
Minnas orätt, tro på bättre tid.
Ty att älska, hata, aldrig glömma,
In i döden eld i känslor gömma,
Är min lycka, är min hjärtefrid.

Ljungheden.

SE, ljungen blommar uppå heden öde,
Det skimrar rött, det är liksom ett flöde
Av ljusröd blod hän över kullens krön.
Och månens silver över nejden glimmar,
När jag går fram i nattens trolska timmar
På hedens stig och lyss till skogens bön.

Ja, runt omkring i skogen suckan brusar,
En bitter klagan i dess kronor susar,
Det hörs som snyftning, liksom hejdlös gråt
O, sköna skog, jag vet varför du klagar,
Den "fosterländske" räknat dina dagar,
Med dig jag sörjer uppå nattlig stråt.

Min kära skog, ack, du är dömd till döden,
Och snart skall ljungen breda sina flöden,
Där du nu står, då det med dig är slut
Och lysa hemskt i månens bleka strimma
Och skimra ljusröd, glimma, glimma
Det är ditt hjärtblod, som man tappat ut.

Framåt!

STÅN upp ur liknöjdheten
Förtryckta bröder alla,
Där purpurfanor höjas.
Kom, svärjen trohetsed!
Men skynden er, ty veten,
Snart stridssignaler skalla,
Och rättens väg skall röjas
Av blusmäns täta led.

Se, liberaler gråna,
Se, ulvar visa tänder,
Och "landets fader" gillar
Att skymfede vi bli.
Oss maktens herrar håna,
Snart bågen nog är spänder,
Ty klinge klingets drillar
Dem följa icke vi.

Vi följa blott parollen
Kring våra egna fanor.
Ån några till, som fatta
Vår räcka brodershand,
Och se'n vi visa trollen
Med nattomhöljda anor,
Som åt de arma skratta
I gamla Sveas land.

Att det var vakna slavar,
Som sorgsna skrattet hörde,
Och att som svärd det sänkte
Sig genom märg och ben,
Och att vid egna gravar
Sin skrattmusik de förde,
De, som för bröd blott tänkte
Ge Sveas slavar sten.

Barmhärtigheten och rättvisan.

LIK höstbäckens sorgflöden,
Som leendet uti döden
Är känslan från kristnas bröst,
Som söker ge usla tröst.
Barmhärtighetsböljan domnar
Och fryser till is och somnar
Och finner i sand sin grav
Och når icke mängdens hav.

Du själ, som för andra ömmar,
Vi går du med höstens drömmar?
Kom, börja på fjällets topp,
Där vårfloden rinner opp!
Från isiga drivor, kalla,
Snart brusande forsar falla
Med jubel från trakt till trakt
Och skapa en väldig makt.

Se, vårfloden väcker havet,
Och allt, som var dött, begravet,
Står upp vid dess glada sång
Från mörker och natt och tvång.
Blott sanning en gång kan dana
Den lycka, som djupt vi ana,
Blott våren i tiden är
Den makt, som min själ har kär.

I dogmernas höstbäck fryser
Till is varje själ, som ryser
För vårsolen ljus och varm,
Och flyter i skuggan arm.
Dess känsla går ut i sanden,
Då vårfloden lossar banden
Och varslar i härligt brus
Om kommande sommarljus.

Nornor.

I stränga nornor i tidens bölja,
I livets skummande vilda strid,
Låt än ej vågsvallet bort mig skölja,
O, låt mig kämpa ännu en tid!

O, låt min farkost på vita kammar
Än slungas framåt vid stormens dån,
Tills jag får se, huru nödens stammar
Ej mera lida förtryck och hån!

O, låt mig skåda då natt försvinner,
Och trumman går för vårt sista slag,
Och guldets djävul i kval förbrinner,
Och morgon vändes i solklar dag,

Då nya släkten, med rena händer,
Ej mer besudlade utav blod,
Gå fram kring fanor, vars silkesränder
Ha färgats vita i ljusets flod,

Då ingen lider, och ingen ängslas,
Ej jorden skälver av brott och skuld,
Då ingen usling av andra fångslas,
Och ingen mördas för bröd och guld,

Då aftonrodnan av striden dalar,
Och ingen mera bär slaktarskrud,
Då klockor klinga från konstens salar,
Och endast kärlek är världens gud.

Då ingen ovän skall dolken sticka
I vandrarns rygg, då han vilar sig,
Ej trälen fångslas, då han vill dricka
Ur fridens bölja uppå sin stig.

O, virken nornor på livets trådar,
O, dröj att ge mig bland fallna rum!
Men när från Nebo jag Kanan skådar,
Jag följer nöjd ned i intets skum.
